

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 998: Nếu Trong Suốt Hai Mươi Bốn Giờ, Pháp Thế Gian Cũng Tùy Duyên Mà Làm, Thì Pháp Xuất Thế Gian Cũng Ngay Nơi Tùy Duyên Mà Sanh Khởi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 086)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Nếu trong suốt hai mươi bốn giờ (nhị lục thời trung), pháp thế gian cũng tùy duyên mà làm, thì pháp xuất thế gian cũng ngay nơi tùy duyên mà sanh khởi. Nhưng phải hướng mắt nhìn về nơi tất cả pháp vốn không sanh mà xem. (Chữ “xem”, tức là mang ý nghĩa giác ngộ, ý nghĩa soi chiếu, là thấu suốt rõ ràng vậy).】

Ý nghĩa của câu này là: Thế pháp và xuất thế pháp là một, không phải là hai. Nếu là hai, thì đạo lý “Bất nhất bất dị” (Không một không khác) sẽ giảng không thông; nếu là hai, thì “Chư pháp như nghĩa” (Các pháp đều như) cũng giảng không thông. Thế pháp và xuất thế pháp là một, thế pháp và Phật pháp là một. Vì sao lại phải nói một cái là thế pháp, một cái là xuất thế pháp? Thành thật mà nói, thâm ý hàm chứa bên trong đó rất rõ ràng: giác ngộ rồi thì gọi là Phật pháp, chính là xuất thế pháp; mê mờ rồi thì chính là thế pháp. Pháp vốn chỉ là một, khác biệt ở chỗ giác hay mê mà thôi. Mặc áo mà giác ngộ, thì mặc áo là Phật pháp, là xuất thế pháp; mê rồi, thì mặc áo là pháp thế gian, là pháp luân hồi trong lục đạo, tất cả chỉ nằm ở một niệm giác hay mê. Ăn cơm, giác ngộ thì là Phật pháp, là xuất thế pháp; mê rồi, thì chính là pháp luân hồi, pháp trong lục đạo, đều nằm ở chỗ giác và mê, điều này chúng ta không thể không biết. Cho nên nói “nhị lục thời trung”, nghĩa là từ sáng đến tối, suốt hai mươi bốn giờ, pháp thế gian hãy tùy duyên mà làm.

Quý vị phải chú ý ở chỗ “tùy duyên”, chớ nên phan duyên. Tùy duyên là đối với tất cả đều có thể hằng thuận chúng sanh, đối với tất cả đều có thể tùy thuận hoàn cảnh; thuận cảnh cũng tốt, nghịch cảnh cũng tốt, đều tùy duyên, không có sự lựa chọn, không kén chọn bất bẻ. Nếu như ở trong đó mà có sự

chọn lựa, có sự bắt bẻ, có sự phân biệt thích hay ghét, thì quý vị đã sai rồi, đó là phan duyên, không phải là tùy duyên. Tùy duyên giảng một cách viên mãn hơn một chút, chính là chúng ta ở ngay trong tất cả mọi thế pháp, vô luận là trong cuộc sống, trong công việc, hay trong việc đối nhân xử thế, đều thực sự có thể làm được “không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước”, thì đây chính là tùy duyên. Đoạn sau của Kinh Kim Cang có dạy chúng ta rằng: “Bất thủ ư tướng, như như bất động” (Không chấp vào tướng, như như bất động), đây chính là tùy duyên. Từ đó có thể thấy, tùy duyên há chẳng phải chính là xuất thế gian pháp hay sao? Trong tất cả các pháp mà “vô trụ sanh tâm”, trong tất cả các pháp mà “không chấp vào tướng, như như bất động”, thì đây làm sao có thể là pháp thế gian cho được? Chẳng những siêu việt lục đạo, mà còn siêu việt cả mười pháp giới. Có thể thấy được rằng thế pháp chính là xuất thế gian pháp, xuất thế pháp nương theo tùy duyên mà sanh khởi.

Ở chỗ này, huệ nhãn của quý vị đã mở, pháp nhãn đã mở, tức cũng chính là nói quý vị đã nhìn thấu rồi. Nhìn thấu như thế nào? Là nhìn thấu tất cả pháp không sanh không diệt, tất cả pháp vốn dĩ là như vậy. Giống như Phật đã nói trong Kinh Pháp Hoa: “Thị pháp trụ pháp vị, thế gian tướng thường trụ (bất hoại)” (Tất cả các pháp đều an trụ nơi bản vị của chính nó, tướng thế gian vốn thường trụ - không hề hư hoại), đây chính là cảnh giới của Vô Sanh Pháp Nhãn. Do đó chữ “xem” (khán) ở chỗ này, không phải là bảo quý vị dùng mắt để xem, không phải dùng nhãn thức để nhìn, không phải là sự phân biệt, không phải là suy tư tưởng tượng; chữ “xem” này là “giác”, dùng một chữ này làm đại biểu. Lục căn tiếp xúc với cảnh giới lục trần bên ngoài, hễ vừa tiếp xúc thì gọi là “chiếu”, liền thấu suốt rõ ràng, tiếp xúc liền thấu suốt rõ ràng. Thấu suốt rõ ràng điều gì? Thấu rõ “không một không khác”, thấu rõ “duyên khởi tánh không”, thấu rõ “nhân quả chẳng hư dối”. Nếu như trong cuộc sống hằng ngày, lúc lục căn tiếp xúc với cảnh giới lục trần, quả thật có được công phu giác chiếu như thế này, mà quý vị lại chịu phát tâm niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ, thì chắc chắn sẽ được vãng sanh. Chẳng những được vãng sanh, mà phẩm vị của quý vị còn khá cao, tuyệt đối không nằm ở bậc Trung phẩm hay Hạ phẩm đâu, mà chắc chắn có phần ở Thượng búi vãng sanh như trong Kinh Vô Lượng Thọ đã nói.